

Elżbieta Sobów

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

ASPEKTY PODATKOWE WIERZYTELNOŚCI PRZY APORTCIE PRZEDSIĘBIORSTWA

1. Wstęp

W obecnej sytuacji na rynku bardzo popularnym sposobem na dekapitalizowanie spółki jest wniesienie do niej wkładu niepieniężnego, często całego przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, w zamian za objęcie stosownych udziałów (akcji). Wniesienie aportu do istniejącej już spółki kapitałowej jest jednak nie tylko niełatwe do przeprowadzenia, ale również skomplikowane do rozliczenia. Dlatego też czynność wniesienia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części musi być poprzedzona szczegółową kalkulacją, która pozwoli uniknąć ewentualnych niespodziewanych kosztów dla spółki w sytuacji, gdy już zdecyduje się na taką operację gospodarczą. Obecnie aport przedsiębiorstwa stał się m.in. sposobem na budowanie większych i silniejszych podmiotów gospodarczych, które będą sobie łatwiej radziły z wyzwaniem, jakie przed nimi są stawiane przez rzeczywistość gospodarczą.

W niniejszym artykule zostanie przedstawione stosunkowo wąskie zagadnienie z dziedziny aportu przedsiębiorstwa, jakim jest wniesienie wierzytelności, które składają się na owe przedsiębiorstwo będące przedmiotem aportu. Zostaną zaprezentowane pojawiające się problemy podatkowe wynikające z różnych interpretacji podatku dochodowego od osób prawnych w tym szczególnym przypadku.

2. Wierzytelność elementem przedsiębiorstwa

Terminu przedsiębiorstwo używamy w dwóch różnych znaczeniach: mając na myśli albo jedną z postaci osób prawnych, albo zorganizowany kompleks majątkowy, przeznaczony przez podmiot prawa do produkcji dóbr lub świadczenia usług.

Przedsiębiorstwem w szerszym znaczeniu jest ogół praw podmiotowych, stosunków faktycznych (np. zakresu dostawców i odbiorców, opinii o przedsiębior-

stwie, lokalizacji, stopnia ściągłości jego wierzytelności itd.) oraz różnych innych wartości (np. systemu organizacyjnego, doświadczeń w zakresie działalności przedsiębiorstwa, stosowanej technologii itd.), jakie prowadzący przedsiębiorstwo wiąże w zorganizowany zespół majątkowy.

Dokonując interpretacji pojęcia przedsiębiorstwo, najczęściej odwołujemy się do definicji zawartej w art. 55¹ Kodeksu cywilnego. Według tego przepisu przedsiębiorstwo jest zespołem składników niematerialnych i materialnych przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej, zawierających wszystko, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa. Obejmuje ono w szczególności:

1) oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorstwo lub jego wyodrębnione części (nazwa przedsiębiorstwa),

2) własność nieruchomości lub ruchomości, w tym urządzeń, materiałów, towarów i wyrobów, oraz inne prawa rzeczowe do nieruchomości lub ruchomości,

3) prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy nieruchomości lub ruchomości oraz prawa do korzystania z nieruchomości lub ruchomości wynikające z innych stosunków prawnych,

4) wierzytelności, prawa z papierów wartościowych i środki pieniężne,

5) koncesje, licencje i zezwolenia,

6) patenty i inne prawa własności przemysłowej,

7) majątkowe prawa autorskie i majątkowe prawa pokrewne,

8) tajemnice przedsiębiorstwa,

9) księgi i dokumenty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej [4, s. 31].

Zgodnie z powyżej zaprezentowaną definicją przedsiębiorstwa wierzytelność jest jego elementem. Wierzytelność to najogólniej uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia pieniężnego lub rzeczowego, które wynika z określonego stosunku zobowiązaniowego, przysługujące wierzycielowi wobec dłużnika i składające się z jednego lub wielu roszczeń lub praw je kształtujących.

Wierzytelności w przedsiębiorstwie mogą stanowić istotną pozycję w sumie bilansowej w zależności od charakteru działalności, jaka jest prowadzona przez dane przedsiębiorstwo czy branżę, jaką reprezentuje. W trakcie prowadzenia działalności gospodarczej powstają wierzytelności, które w wyniku różnych zdarzeń gospodarczych mogą być trudne w egzekucji. Dlatego wycena wierzytelności na potrzeby aportu jest sprawą bardzo istotną.

3. Wycena wierzytelności na potrzeby aportu przedsiębiorstwa

Przepisy kodeksu spółek handlowych nie zawierają regulacji odnośnie do wyceny przedmiotu aportu wnoszonego do spółki kapitałowej. Zasadą jest, że przedmiot aportu powinien zostać wyceniony zgodnie z wartością godziwą, która zazwyczaj powinna odpowiadać wartości rynkowej. Wartość wnoszonego aportu powinna oczywiście odpowiadać co najmniej wartości nominalnej objętych udzia-

łów/akcji w spółce kapitałowej. Powyższe zasady dokonywania wyceny przedmiotu aportu mają również zastosowanie do wyceny wierzytelności wnoszonej aportem do spółki kapitałowej.

Obejmowane w spółkach kapitałowych, czyli w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w spółkach akcyjnych, udziały i akcje mogą być pokryte wkładami pieniężnymi lub(i) niepieniężnymi. Wkłady niepieniężne przyjęło się określać aportem. Kodeks spółek handlowych nie definiuje wkładu niepieniężnego, z orzecznictwa sądowego wynika jednak, że wkładem niepieniężnym może być m.in. zbiór rzeczy i praw, jaki stanowi przedsiębiorstwo w rozumieniu przedmiotowym w myśl art. 55¹ Kodeksu cywilnego. Należy jednak pamiętać, że wartość aportu nie może być niższa od wartości nominalnej obejmowanych za nie udziałów lub akcji (odpowiednio art. 154 § 3 i 309 § 1 ksh), może być wyższa [3, s. 122-123]. Jest to istotne z punktu widzenia dalszych rozważań wyceny wierzytelności na potrzeby aportu całego przedsiębiorstwa, oznacza bowiem, iż jeżeli dana wierzytelność jest przeterminowana lub trudna w windykacji z innego powodu (np. zła sytuacja ekonomiczna kontrahenta), należy utworzyć odpis aktualizujący do ww. wierzytelności, tak by jej wartość nie powodowała nieuzasadnionego przeszacowania wartości przedsiębiorstwa wnoszonego aportem do spółki kapitałowej.

Przedmiotem aportu mogą być rzeczy i prawa majątkowe stanowiące wkład na pokrycie udziałów oraz akcji w tworzonym albo podwyższonym kapitale zakładowym spółki z o.o. lub spółki akcyjnej, które posiadają zdolność aportową, a mianowicie:

- są zbywalne,
- mogą być ujęte w aktywach bilansu,
- posiadają ustaloną w wiarygodny sposób wartość ekonomiczną i jako składniki aktywów powinny zapewnić spółce kapitałowej w określonej perspektywie korzyści ekonomiczne.

Wnosząc aportem całe przedsiębiorstwo, należy badać zdolność aportową każdego ze składników tego przedsiębiorstwa. Z orzecznictwa sądowego wynika, że wkładem niepieniężnym mogą być wierzytelności, pod warunkiem że są wymagalne i możliwe do odzyskania. W trakcie ustalania zdolności aportowej wierzytelności, jak też jej wartości na potrzeby bilansowe i podatkowe pojawia się problem czysto praktyczny, mianowicie: czy wierzytelności wnoszone aportem, które były objęte u wnoszącego odpisem aktualizującym z tytułu ryzyka wynikającego z potencjalnych problemów ich windykacji, powinny być wykazane w aktach zawiązania spółki kapitałowej według ich wartości nominalnej, czy też po pomniejszeniu o utworzony odpis aktualizujący? Przyjmuje się stanowisko, że skoro składnik majątkowy o tyle ma zdolność aportową, o ile posiada zdolność bilansową – to wierzytelność, która nie jest objęta w całości odpisem aktualizującym, może być przedmiotem aportu, jednak jej wartość w aktach zawiązania oraz na potrzeby bilansowe ustala się z uwzględnieniem tego odpisu. Oznacza to, że wierzytelność objęta w całości odpisem aktualizującym nie może być przedmiotem wkładu niepieniężnego do spółki kapitałowej,

chyba że jest ona wnoszona w ramach przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części. O ile problem wyceny wierzytelności wnoszonej jako wkład niepieniężny można rozwiązać pozytywnie na gruncie prawa spółkowego i bilansowego, o tyle podejście to może wywołać istotne wątpliwości w obszarze podatkowym w zakresie zasad szacowania wartości rynkowej wnoszonej wierzytelności. Szacowanie to ma w znacznym zakresie charakter spekulatywny, jeśli nie jest przeprowadzane według ściśle określonych i przestrzeganych kryteriów, które można poddać zewnętrznej i niezależnej ocenie. Szacowanie to powinno się sprowadzać do wiarygodnego oszacowania wysokości ewentualnego odpisu aktualizującego, który w przypadku niektórych podatników określany byłby jako rezerwa [7, s. 194].

Zadanie to może okazać się jednak dosyć trudne, ponieważ ocena ryzyka związanego z wypłacalnością odbiorców różnej branży, różnej wielkości, o różnej kondycji finansowej wymusza pewne subiektywne podejście do tematu. Oczywiście jest jednak, że przy tworzeniu odpisów aktualizujących muszą być stosowane, przyjęte na ogół już wcześniej przez dany podmiot gospodarczy, zasady tworzenia takich odpisów, które uwzględniają przynajmniej okres przeterminowania wierzytelności i sposób ich zabezpieczenia, o jakie postarała się spółka w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej. Prawidłowa wycena wartości wierzytelności wnoszonej aportem jako element przedsiębiorstwa jest bardzo istotna z punktu widzenia odpowiedzialności, jaką ponoszą wspólnicy lub udziałowcy spółki kapitałowej oraz członkowie zarządu zgodnie z Kodeksem spółek handlowych. Jeżeli wartość wkładów niepieniężnych została znacznie zawyżona w stosunku do ich wartości zbywczej w dniu zawarcia umowy spółki, wspólnik, który wniósł taki wkład, oraz członkowie zarządu, którzy, wiedząc o tym, zgłosili spółkę do rejestru, zobowiązani są solidarnie wyrównać spółce brakującą wartość. Od tego obowiązku wspólnik oraz członkowie zarządu nie mogą być zwolnieni – art. 175 ksh [5, s. 484]. Kodeks spółek handlowych określa obowiązek wyrównania spółce kapitałowej różnicy między wartością przyjętą w umowie albo statucie spółki a zbywczą wartością wkładu przez wspólnika lub akcjonariusza, który wniósł wkład niepieniężny mający wady – art. 14 ksh [5, s. 184].

Ustalona wartość wierzytelności, wnoszonej razem z całym przedsiębiorstwem aportem, w przypadku gdy na moment wniesienia aportu był utworzony odpis aktualizujący, nie jest obojętna podatkowo. Wartość ta dla spółki kapitałowej, która przyjęła ową wierzytelność z utworzonym do niej odpisem aktualizującym, ma istotne znaczenie w momencie, gdy zaczynają z tytułu owej wierzytelności sphywać pieniądze na rachunek bankowy nowej spółki kapitałowej, która przyjęła aport.

4. Analiza skutków podatkowych spłaty wierzytelności wniesionych w aportcie przedsiębiorstwa

Przeanalizujemy teraz wniesienie aportu przedsiębiorstwa do spółki kapitałowej, w skład której weszły wierzytelności, na które zostały utworzone odpisy aktu-

alizujące. Mocą aktu notarialnego doszło do wniesienia przez Spółkę ALFA SA przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ kc do Spółki BETA SA. W skład przedsiębiorstwa wchodziły m.in. wierzytelności wobec kontrahentów. Wierzytelności te zostały w momencie ich powstania zarachowane jako przychody należne, został więc odprowadzony podatek dochodowy zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej pdop) [8]. Na pewnym etapie ich egzekucji co do niektórych wierzytelności zostały utworzone odpisy aktualizujące ze względu na to, że przewidywania co do ich ściągłości były niewielkie. Odpisy te nie zostały jednak uznane za koszt uzyskania przychodu, ponieważ nie została jeszcze udowodniona bezskuteczność ich egzekucji zgodnie z art. 16 ust. 2 pdop. Po wniesieniu aportu i nabyciu przedsiębiorstwa dłużnicy owych wierzytelności zostali zawiadomieni o zmianie wierzyciela. Dłużnicy, co do których utworzono odpisy aktualizujące, spłacili swoje zobowiązania bezpośrednio na rachunek nowego wierzyciela.

W tym momencie powstaje pytanie: czy wpływ na rachunek nowego wierzyciela środków pieniężnych od dłużników wierzytelności, co do których utworzone były odpisy aktualizacyjne w Spółce ALFA SA, stanowi samoistne źródło przychodu opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych w Spółce BETA SA?

Zdaniem autora artykułu spłata wierzytelności wynikającej z umowy zawartej przez poprzednika prawnego nie stanowi samoistnego źródła przychodu i nie wywołuje obowiązku opodatkowania powyższej kwoty podatkiem dochodowym. Wątpliwości w tej sprawie mogą się rodzić na tle art. 12 ust. 1 pkt 4e pdop. Stosownie do treści art. 12 ust. 1 pdop, przychodami są m.in. otrzymane pieniądze. Za przychody związane z działalnością gospodarczą zaś i z działami specjalnymi produkcji rolnej, osiągnięte w roku podatkowym, uważa się także należne przychody, choćby nie zostały jeszcze faktycznie otrzymane (art. 12 ust 3 pdop). Przychodem, zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 4e ww. ustawy, jest także równowartość odpisów aktualizujących wartość należności, pod warunkiem że uprzednio zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów, w przypadku ustania przyczyn, dla których dokonano te odpisy.

W analizowanej sytuacji przedmiotowe należności zostały opodatkowane zgodnie z art. 12 ust. 3 pdop, następnie wierzytelności zostały uznane za nieściągalne, w związku z tym utworzono odpisy aktualizujące, stosownie do art. 35b ustawy o rachunkowości, w stosunku do tychże wierzytelności. Odpisy te nie zostały jednak zaliczone do kosztów uzyskania przychodów.

Autor uważa, że zapłata określonej kwoty od dłużnika dokonana tytułem spłaty wierzytelności przysługującej poprzednikowi prawnemu nie stanowi samoistnego źródła przychodu. Wynika to z następujących okoliczności. Odpis aktualizacyjny jest niczym innym jak wierzytelnością o niskim poziomie ściągłości. Stosownie do treści art. 55¹ kc z chwilą nabycia przedsiębiorstwa, w skład którego wchodzi taka wierzytelność, dochodzi do zmiany wierzyciela. Nowy wierzyciel wstępuje w prawa dotychczasowego wierzyciela w takim samym stanie wierzytelności, w jakim istnieje ona w momencie wnoszenia. Zatem nie zmienia się źródło zobowiąza-

nia, jakim jest określona czynność prawna (np. dostawa towaru), udokumentowana określoną fakturą czy umową. Gdyby skutek otrzymania zapłaty za tę wierzytelność u następcy prawnego miał powstać samodzielny przychód do opodatkowania, to dochodziłoby do podwójnego opodatkowania tej samej czynności prawnej u poprzednika i następcy prawnego. Dlatego żadnych skutków w podatku dochodowym nie powoduje fakt spłaty wierzytelności na rzecz następcy prawnego. Zapłata nie jest samoistnym, oderwanym od swojego źródła (umowy, faktury) tytułem przychodu. Mamy do czynienia z tym samym źródłem przychodu, które istniało u poprzednika prawnego. Jednocześnie nie będzie miał zastosowania art. 12 ust. 1 pkt 4e pdop, ponieważ nie został spełniony warunek w postaci zaliczenia odpisów aktualizujących od przedmiotowych należności do kosztów uzyskania przychodów.

Za prawidłowością powyższego stanowiska opowiedział się również Pierwszy Mazowiecki Urząd Skarbowy w Warszawie w postanowieniu w sprawie interpretacji prawa podatkowego o sygn. 1471/DPD1/423-24/06/SG/2.

Izba Skarbowa w Bydgoszczy ma jednak w tej sprawie stanowisko odmienne. Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 4 pdop, „przychodów otrzymanych na utworzenie lub powiększenie kapitału zakładowego [...] nie zalicza się do przychodów podatkowych”. Nabycie przedmiotowych wierzytelności, jako wartości wnoszonych w ramach przedsiębiorstwa na kapitał zakładowy, nie skutkowało zatem powstaniem przychodu podatkowego w Spółce BETA SA. Stały się one jednak składnikami majątku Spółki, które mogą posłużyć uzyskaniu dalszych przysporzeń. Izba Skarbowa uznaje, że wierzytelność stanowi zbywalne prawo majątkowe, którego realna wartość jest uzależniona od szeregu czynników, takich jak choćby bezsporność, stopień ściągalności, istniejące zabezpieczenia. W efekcie wartość zbywcza wierzytelności rzadko odpowiada jej kwocie nominalnej. W analizowanej sytuacji w wyniku wniesienia przedsiębiorstwa aportem Spółka BETA SA stała się nowym wierzycielem, tzn. podmiotem uprawnionym do żądania od dłużników spełnienia świadczeń z określonych stosunków zobowiązaniowych. W związku z realizacją tych uprawnień na jej rachunek wpływają środki pieniężne wpłacane przez dłużników nabytych wierzytelności. Wartość wpłacanych środków może przy tym różnić się od wartości przedmiotowych wierzytelności z momentu ich wniesienia. Na mocy art. 12 ust. 1 pkt. 1 ustawy pdop środki pieniężne otrzymane przez Spółkę tytułem spłaty nabytych wierzytelności stanowią jej przychód podatkowy. Za datę jego powstania uznaje się dzień otrzymania tej zapłaty (art. 12 ust. 3e ww. ustawy).

Izba Skarbowa podkreśla, że kosztem uzyskania tego przychodu będzie wartość nominalna akcji wydanych przez Spółkę BETA SA w części odpowiadającej wartości wierzytelności wniesionych w ramach aportu przedsiębiorstw. Oznacza to, że Spółka BETA SA osiągnie dochód z realizacji wierzytelności dopiero w momencie, gdy wartość środków pieniężnych otrzymanych od dłużników przekroczy wartość nominalną akcji wydanych w zamian za tę część wartości aportu, jaką stanowią wierzytelności.

Metoda ta, na podstawie której organ ustalił jako koszty uzyskania domniemanego przychodu z tytułu spłaty wierzytelności, jest niezrozumiała. Organ nie wskazał żadnej podstawy prawnej takiego twierdzenia, nie znajduje ono żadnego uzasadnienia prawnego, przepisy dotyczące ustalania kosztów uzyskania przychodów z tytułu zbycia udziałów (akcji) wcześniej objętych nie mogą mieć zastosowania do stanu, jaki zaistniał w Spółce BETA SA, zgodnie z którym nie dochodzi przecież do zbycia akcji uprzednio objętych przez ww. spółkę, tylko do ich wydania w ramach podwyższenia kapitału, do tej pory bowiem te akcje nie istniały.

Zdaniem Izby Skarbowej dla oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego nie ma znaczenia, że należności pieniężne stanowiące przedmiot wierzytelności zostały wcześniej ujęte przez Spółkę ALFA SA jako przychody należne, zgodnie z art. 12 ust. 3 pdop. Wniesienie bowiem przez spółkę kapitałową do innej spółki kapitałowej aportu w postaci przedsiębiorstwa nie wiąże się z sukcesją podatkową. Organ uznaje również za chybiony argument, że uznanie spłaty przedmiotowych wierzytelności za jego przychód prowadziłyby do podwójnego opodatkowania tej samej czynności prawnej u poprzednika i następcy prawnego. Uzasadnia to tym, iż przedmiotem opodatkowania podatkiem dochodowym nie jest czynność prawna, ale dochód rozumiany jako nadwyżka sumy przychodów nad kosztami ich uzyskania osiągnięta w roku podatkowym. Niniejszym organ uznaje wpływ na rachunek Spółki BETA SA środków pieniężnych tytułem spłaty wierzytelności przejętych w ramach wniesionego aportem przedsiębiorstwa, za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Zdarzenie to wiąże się zatem z obowiązkiem uwzględnienia tych przychodów przy dokonywaniu przez Spółkę BETA SA stosownych rozliczeń w podatku dochodowym od osób prawnych [2, s. 3-5].

Podejście Izby Skarbowej do tematu budzi wiele wątpliwości. Te same zdarzenia gospodarcze są podatkowo traktowane odmiennie. U zbywcy wierzytelności przychód rozpoznany był memoriałowo jako przychód należny, natomiast według stanowiska zajętego przez organ u nabywcy wierzytelności przychód należy już rozpoznać na zasadzie kasowej. Podejście takie prowadzi do naruszenia konstytucyjnej zasady równości podmiotów wobec prawa. Zgodnie z wyrokiem NSA „nie można zaakceptować sytuacji, w której w jednym państwie organy podatkowe, działając w oparciu o te same uregulowania prawne, prezentują całkowicie odmiennie stanowiska” [9].

Należy zwrócić uwagę na dotychczasowe interpretacje organów podatkowych. W jednym z nich organ podatkowy stwierdził, iż rozwiązanie odpisu aktualizującego na wierzytelności, w związku z ich spłatą przez dłużników w sytuacji, gdy odpisy te nie stanowiły uprzednio kosztów uzyskania przychodów u podmiotu wnoszącego aport, nie spowoduje powstania przychodów do opodatkowania w spółce, do której aport jest wnoszony [6]. W innej interpretacji organ podatkowy uznał, iż „przychody należne mogły stanowić podstawę opodatkowania u zbywającego (wystawiona faktura), a wpływ należności nie będzie przychodem podatkowym u nabywcy” [1].

5. Podsumowanie

Problematyka wnoszenia wkładów niepieniężnych, również w postaci wierzytelności, do spółek kapitałowych jest obszerna i może wywoływać szereg kontrowersji na gruncie przepisów podatkowych. Dlatego przystępując do tak ważnego zdarzenia gospodarczego, jakim jest aport przedsiębiorstwa, trzeba się bardzo dobrze przygotować, by choć zminimalizować ewentualne problemy podatkowe. Należy przeanalizować każdy element przedsiębiorstwa wnoszony aportem, bo na przykładzie tylko jednego wąskiego tematu z zakresu aportu, jakim są wierzytelności, możemy zobaczyć, jak istotne rozbieżności pojawiają się między interpretacją przepisów podatkowych przez podatników a interpretacją stosowaną przez organy podatkowe.

Literatura

- [1] Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Olsztynie z dnia 28 maja 2004 r., znak PDP/E/423-13/04.
- [2] Interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Bydgoszczy z dnia 29 października 2008 r., znak ITPB3/423-407/08/MT.
- [3] Koc S., *Aktualne problemy rachunkowości w aspekcie podatkowym*, Difin, Warszawa 2004.
- [4] Kodeks cywilny z dnia 23 kwietnia 1964 r., DzU nr 16, poz. 93, z późn. zmianami.
- [5] Litwińska-Werner M., *Kodeks spółek handlowych*, Uniwersytet Warszawski, C.H. Beck, Warszawa 2005.
- [6] Postanowienie Naczelnika Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie z dnia 6 maja 2006 r., znak 1471/DPR1/423-24/06/SG/2.
- [7] Szymański K.G., *Opodatkowanie spółek kapitałowych, połączenia, podziały i inne czynności restrukturyzacyjne*, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2006.
- [8] Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych z dnia 15 lutego 1992 r., DzU 2000 nr 54, poz. 654 z późn. zmianami.
- [9] Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 1998 roku, znak I S.A./Gd 1528/96

TAX ISSUES REGARDING CLAIMS IN THE CASE OF CONTRIBUTION OF A COMPANY

Summary

The issues of non-cash contributions, also in the form of claims, to capital companies are complex and may involve a number of controversies from the tax regulations point of view. That is why, when attempting to realize such an important economic event as contribution of a company, one has to be very well prepared in order to at least minimize the potential tax problems. Every section of the contributed company must be analyzed, because on the example of the single issue of claims, one may notice major discrepancies between interpretation of tax regulations by taxpayers and that of tax authorities.